

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

φιλολογικὸν καὶ ἱστορικὸν περιοδικὸν
ἐκδιδόμενον αἰς τοῦ μηνος

ἱδρυτῆς καὶ ἀιεθούνητος
Λ. Χ. ΖΩΗΣ

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Εἰς τὴν Λιέγην τοῦ μικροῦ μὲν τὴν ἑκτασιν, ἀλλὰ μεγάλου τὴν πρόοδον καὶ τὸν ἥρωισμὸν Βελγίου, ἐγένετο πρὸ ἑτῶν σοφὴ ἐμήγυρις ὑπὲρ τῆς προστασίας τῶν παιδῶν.

Ὁ πυρὴν τῶν γενομένων ἀνακοινώσεων καὶ ἡ δεσπόζουσα ἰδέα εἶνε ἡ σπουδαιότης τῆς οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς, ἀπέναντι τῆς ὁποίας εἰς δευτερεύουσιν ὅλως θέσιν ἔρχεται ἡ ἐν τῇ σχολῇ.

Ἡ διαπίστωσις αὕτη, περιβαλλομένη μάλιστα τὸ κύρος ξένων τῆς ἐπιστήμης κορυφῶν—διότι δυστυχῶς παρ' ἡμῖν καὶ ἡ λογικὴ πρέπει νὰ φέρῃ τὴν σφραγίδα τοῦ ξενισμοῦ διὰ νὰ ἐπιβάλλεται—ἔχει σημασίαν ἐξαιρετικὴν, καθ' ὃν χρόνον τσαύτη ἀμέλεια ἢ τόσον διάστροφος ἀντιλήψις, ἀπόρροια ἀδυναμίας ἐνόχου, πρυτανεύει εἰς τὸ μέγα τῆς ἀγωγῆς ἔργον.

Ἄλλοι τῶν γονέων τὰ πάντα παρὰ τῆς σχολῆς ἀναμένουσι καὶ ἄλλοι, ἐγκληματοῦντες, ἀντιδρῶσι καὶ εἰς τὰς προσπάθειάς τοῦ παιδαγωγοῦ. Ὅχι μόνον ὅτι ἀποκομίζει ἐκ τῆς σχολῆς ὁ μαθητὴς καταστρέφεται εἰς τὸν οἶκον, ἀλλὰ καὶ ἐπεμβαίνων ὁ οἶκος ἐνεργῶς εἰς τὰ τῆς σχολῆς κατεξανίσταται, δσάνκις αὕτη ἀγωνίζεται νὰ καταστείλῃ τάσεις ἀνυποταξίας ἢ ἐξαχρεώσεως ἐπιβάλλουσα τὸν νόμον, τὴν πειθαρχίαν, τὴν εὐλάβειαν πρὸς τὰς ἀρχάς τῆς ἠθικῆς.

Πρέπει ἐν τούτοις νὰ κατανοήσωμεν, ὅτι διατρέφοντες τὸν χαρακτῆρα τῶν μικρῶν, οἵτινες μίαν ἡμέραν θὰ εἶνε μεγάλοι, δὲν κακουργοῦμεν μόνον ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, ἐν ᾗ θὰ ἐμφανισθῶσι ὡς μέλη αὐτῆς, ἀλλὰ γινόμεθα ἠθικοὶ φονεῖς αὐτῶν τῶν σπλάγγχνων μας. Δὲν δύναται τις δὲ νὰ μὴ θαυμάσῃ καὶ ἐν τούτῳ τὴν σοφίαν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, οἵτινες τὸν παῖδα ἐθεώρουσαν ὡς πολίτην μᾶλλον ἢ ὡς τέκνον τῆς οἰκογενείας του καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἀνατροφῆς του ἐφό-

ρουν, ὅτι ἀνῆκεν οὐχὶ τόσον εἰς τοὺς γονεῖς του ὅσον εἰς τὴν πολιτείαν. Πρόδηλος ἡ σημασία τῆς θεωρίας ταύτης. Ὅχι μόνον ἀνεγνώριζεν εἰς τὴν πολιτείαν ὑπέροχον ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδῶν ἐξουσίαν, ἀλλὰ καὶ ἐδίδασκε τοὺς γονεῖς ὅτι τὸ τέκνον δὲν ἦτο ἰδίον τῶν κτήμα, ὡς πολλοὶ σήμερον ὑποθέτουσι καὶ ὅτι δὲν ἐπετρέπετο νὰ διέπωσιν αἱ ἀδυναμίαι τῶν τὴν μόρφωσιν τοῦ μέλλοντος πολίτου.

Αἱ προηγούμεναι παρ' ἡμῖν γενεαὶ μ. λονότι δὲν εἶχον νὰ ἐπιδείξωσι τόσῃ ἀνάπτυξιν, διέλαμψαν ἐν τούτοις διὰ τὴν ὑγιειντέραν ἀνατροφήν. Ἐκαστος γονεὺς ἦτο καὶ ἐξαιρετος παιδαγωγός. Αἱ διασωζόμεναι παραδόσεις καὶ τὰ σεμνὰ ἦθη ἀπετέλουν τὴν ἀγνοτέραν πηγὴν ἐμπνεύσεως.

Εἰς τὸν οἶκον ἀπέβλεψε πρωτίστως καὶ τὸ συνέδριον τῆς Λιέγης. Οἱ γονεῖς, εἶπον οἱ λαλήσαντες, ὑπέχουσιν ὅλην τὴν εὐθύνην τῆς ἀγωγῆς. Ἐν τῷ οἴκῳ θεμελιούνται οἱ χαρακτῆρες. Τὸ περιβάλλον αὐτοῦ καὶ τὰ διδάγματα ἐπιδρῶσι κρισίμως εἰς τὸ μέλλον τῶν τέκνων τῶν. Πρέπει ὥσαύτως νὰ παρακολουθῶσιν ἀγρύπνως οἱ γονεῖς καὶ τὰς ἐκτὸς τοῦ οἴκου σχέσεις τῶν. Τὰ πρὸς ἀνάγνωσιν βιβλία νὰ ἐκλέγωνται προσεκτικῶς. Προτιμότερα δὲ πάντων αἱ εἰκονογραφημέναι ἱστορίαι ταξειδίων. Τὰ ὑπόπτου τοῦ ποιοῦ ἀναγνώσματα νὰ ἀποκλείωνται αὐστηρῶς. Οὐδὲν δηλητηριάζει ἀσφαλέστερον τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ παιδός.

Καὶ ἐν τούτοις ὅχι μόνον αἱ σχέσεις δὲν ἐπιτηροῦνται, ὅχι μόνον τὰ εἰς χεῖρας τῶν μικρῶν ἀναγνώσματα ἀφίνονται ἀνεξέλεγκτα καὶ ἴσως ὑπ' αὐτῆς τῆς μητρικῆς χειρὸς χορηγοῦνται, ἀλλ' ἡ αὐτὴ πάλιν μητρικὴ χεὶρ καὶ σῦρει τὰ τόσον εὐπαθῆ εἰς ἐξωτερικὰς ἐπιδράσεις τρυφερὰ πλάσματα πρὸς θέατρα, ἐν οἷς τὰ ἀσεμνότερα τῶν θεαμάτων ἐκτυλίσσονται.

ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας πᾶν ἄλλο ἢ προβλήματα ἀνεξήγητα εἶνε αἱ παρατηρούμεναι ἐν τῇ σύγχρονῳ ἐποχῇ καὶ ἐκτροχιαίσεις.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΜΟΥ

«Ἐκ τοῦ δικαιώματος, ὅπερ ὁ ἄνθρωπος κέκτηται νὰ φονεύῃ τὸν ὁμοίον του ἐν περιπτώσει νομίμου ἀμύνης, ἀπορρέει κυρίως τὸ δικαίωμα, ὅπερ πᾶν ἔθνος ἔχει νὰ κινήσῃ τὸν πόλεμον πρὸς σωτηρίαν τῶν συμφερόντων αὐτοῦ καὶ τῆς τιμῆς του. Ἄρα τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐρεῖδεται ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ νόμου· καθίσταται δὲ καθήκον, ὡςάκις ἡ ἐλευθερία αὐτοῦ καὶ ἡ αὐτοτέλεια ἀπειλῶνται.

Ὁ πόλεμος εἶνε τοιοῦτος προοδευτικὸς νόμος, ὥστε ὁ σὺν ἀπωτέρω καὶ ἂν ἀναδράμῃ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος, θέλετε ἀνεύρει αὐτὸν ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ καὶ βεβαιωθῇ ἐπὶ πλέον, ὅτι αὐτὸς παρήγαγε τὸ μεγαλεῖον τῶν ἔθνων, ὅσα ἐτίμησαν αὐτόν, καὶ τὸν ἀνύψωσαν εἰς τὸ ὑπατον τῆς φυσικῆς, τῆς διανοητικῆς καὶ ἡθικῆς σημείον, ὅσα δὲ παρημέλησαν αὐτοῦ, ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

Δὲν εἶνε ἀληθές, ὅτι στραβλοῖ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τὰ ἐλατήρια τῆς προσκτηθείσης (ἀρετῆς) ἡθικῆς παρορμῶν αὐτὸν ἵνα πράττῃ τὰ ἀντίθετα ἐκείνων, ἅτινα ἀπὸ κοιτίδος ἐδιδάχθη ἀναπτύσσει, ἀπ' ἐναντίας παρ' αὐτῷ τὰ ἀποτελοῦντα τὸν βίον εὐγενῆ καὶ ὑψηλόφρονα πάθη, τὴν φιλοτιμίαν, τὴν φιλοδοξίαν, τὸν πατριωτισμόν.

Ἀναθερμαίνει τὰς εὐγενεστέρους τῶν ἰδιοτήτων του, τὸ θάρρος, τὴν αὐτοθυσίαν, τὴν πρὸς τὸ καθήκον ἀφοσίωσιν. Ἄρα, ὁ ἐν μάχῃ φονεύων στρατιώτης δολοφόνος, εἶνε ἡρώως ἀφωσιωμένος εἰς τὴν Πατρίδα του καὶ χάριν αὐτῆς τὴν ζωὴν του διακυβεύων.

Θέλετε νὰ φονεύσῃτε τὸν πόλεμον! Ὁχι! ἅς προσπαθήσωμεν μᾶλλον νὰ διεξαγάγωμεν αὐτὸν καλῶς.

Σπουδαίως φρονεῖτε, ὅτι εἶναι δυνατὴ ἡ διὰ τὰς ὁμάδας τῶν λαῶν ἐγκατάστασις θεσμοθεσίας ὁποίας καὶ ἡ διὰ τὰς κοινωνίας τῶν ἀτόμων, δικαστηρίου δηλαδὴ δικάζοντος τὰς διαφορὰς των;

Ἄλλ' ἐὰν δυνατὴ καθίσταται ἡ εἰς ἓν ἄτομον ἐπιβολὴ δικαστικῆς ἀποφάσεως, τοῦτο γίνεται, διότι τὸ δικάσαν δικαστήριον ἔχει τὴν ἀρωγὴν τῆς ἐνόπλου δυνάμεως. Ὁ εἰς τὰ κότεργα ἀποστελλόμενος κλέπτης, ὁ ἐπὶ τοῦ ἱκνωματός ἀγόμενος δολοφόνος θὰ ὑπετάσσοντο ἄρ' αὖτε εἰς τὴν καταδίκην των ἐξ ἁπλοῦ πρὸς τὸν νόμον σεβασμοῦ; Ὁχι! ὑποτάσσονται, διότι ὁ νόμος οὗτος στηρίζεται ἐπὶ δυνάμει, ἡ ὁποία τοῖς ἀφαιρεῖ καὶ τὴν ἰδέαν αὐτὴν πάσης ἀντιστάσεως.

Καὶ ὅταν ὁ φοβερός ἐκείνος νόμος τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐφαρμόζεται, λ.χ. ὡς πολλάκις ἀτυχῶς συνέβη, κατ' ἀθροῦς τινός, φρονεῖτε, ὅτι ὁ πρὸς τοὺς δικαστὰς σεβασμὸς ἀρκεῖ νὰ καθυποτάξῃ τὴν θέλησιν αὐτοῦ καὶ τὴν δικίαν ἀγανάκτησιν, ἡ ὁποία καταλαμβάνει τὴν ψυχὴν ἐνὸς

πρὸς μιᾷ ἀδίκῃ ἀποφάσει;

Δύνασθε ἄρ' αὖτε νὰ βεβαιώσῃτε, λαμβάνοντες τοὺς ἀνθρώπους ὁποῖοι εἰσὶν, ὅτι θὰ ἐκδίδωσιν ἐπὶ τῶν μεταξὺ τῶν λαῶν διαφορῶν ἀποφάσεις πάντοτε δικαίας, καὶ ἂν, παραδεχόμενοι τὴν ἄλλως «λίαν ἀμφίβολον ὑπόθεσιν ἐσθλὴν» πιστεύετε, ὅτι τὸ δικαστήριον σας τοῦτο δὲν θὰ ἔχῃ ἐνίοτε ἀνάγκην δυνάμεως πρὸς ὑποστήριξιν καὶ ἐπιβολὴν τῶν ἀποφάσεών των; Οἷα δὴποτε καὶ ἂν ἡ ἢ δυνάμις αὐτῆς, οὐδέποτε θὰ κατισχύσῃ τῶν αἰσθημάτων λαοῦ, ὅστις εἴτε εὐλόγῳ· εἴτε παρὰλόγῳ· ἤθελε θεωρήσῃ τὰ συμφέροντά του ζημιούμενα διὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν διαιτητῶν σας; Οὕτω, δημιουργηθὲν πρὸς ἀποσώβησιν τοῦ πολέμου τὸ Συνεδριὸν σας θὰ ὑποχρεωθῇ ἀναγκαίως νὰ κινήσῃ αὐτὸν κατὰ τοῦ μὴ ἀποδεχομένου τὴν ἀπόφασιν του!

Οὕτε λοιπὸν καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ ἐπιτύχητέ ποτε τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὁνείρου τούτου τῆς αἰωνίας εἰρήνης; ἡμεῖς, ὡς λέγει καὶ ὁ στρατάρχης Μόλτκε, δὲν εἶνε οὔτε καὶ «τερπνὸν ὄνειρον», διότι παρατεινομένη ἡθελε μαλθακύνει τὰ ἥθη, τὰ «δι' αὐτῆς συσσωρευθησάμενα πλοῦτή θὰ παρήγαγον τὴν πολυτέλειαν, τὰς κακίας, τὴν διαφθοράν, αἵτινες ἀφ' ἐτέρου γεννώσι τὰ φαῖδα καὶ μετ' αὐτῶν τοὺς ἐμφυλίους σπαραγμούς».

Ἀναγκαῖον ἐντεῦθεν ὅπως ἡ εἰρήνη καὶ ὁ πόλεμος διαδέχονται ἄλληλα ἐν εὐλόγῳ ἰσορροπία πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἡθικῆς καὶ ὑλικῆς τῶν λαῶν προόδου.

Ὁ πόλεμος εἶνε ἄρα ὁ ἀναγκαῖος τῆς καταστροφῆς νόμος, ὅστις δέον νὰ προηγηθῇ παντὸς νόμου τῆς προόδου· εὐκταῖον ὅμως εἶνε, ἀφ' ἐτέρου ὅπως ἀεὶποτε ἐπιζητῶμεν τὴν ταχέαν τοῦ ἔργου του ἐπιτελεσθῇ αἱ δὲ σύγχρονοι πολεμικαὶ μέθοδοι, πάντα τὰ πανίσχυρα ταῦτα φοβερώτατα καταστρεπτικὰ μέσα—οὐδόλῳ τὸ ἀρνούμεναι—τὰ ὅποια ἡμεῖς συζητοῦμεν, σκοποῦσι κυρίως, ὅπως βραχύτερον καταστήσωσι τὸν πόλεμον».

(Ὁ δὲ Κορ Σιβούρ, Ἀρχιεπίσκοπος Πιερσιῶν, μετὰ τὴν εὐλογίαν καὶ διανομὴν τῶν σημάτων εἰς τὰ συντάγματα, ἔλεγε τῇ 10 Μαΐου 1852, ὡς ἑξῆς:.)

Ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης, οὐκ οὐκ ἡμεῖς τυγχάνομεν οἱ ταπεινοὶ λειτουργοί, εἰν' ἐπίσης καὶ Θεὸς τῶν Στρατῶν. Ἰδοὺ ὁ λόγος, δι' ὃν ἡ θέσις ἡμῶν· ἡ θέσις τῆς θερησείας ὀρίζεται πρώτη ἐν τῇ πολεμικῇ ταύτῃ ἐορτῇ...

«Ἡ εἰρήνη εἶνε θέλημα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὁ σκοπὸς πρὸς ὃν βαίνουν οἱ αἱ τῶν ἀνθρώπων κοινωνίαι ὡςάκις ἀκολουθοῦσι κατὰ τὴν κανονικὴν αὐτῶν πρόοδον, τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ τὰς οὐρανόθεν ἐμπνεύσεις.»

«Ὁ δὲ πόλεμος τότε μόνον εἶναι νόμιμος, ὅταν σκοπὸς τὴν ἀνάγκην καὶ ἐξασφάλισιν τῆς εἰρήνης.»

«Οἱ στρατοὶ κεῖνται ἐν τῇ παλάμῃ τοῦ Ὑψίστου, ὡς πανίσχυρα ὄργανα εἰρηνεύσεως καὶ κοινῆς εὐταξίας.»

«Τὸ δίκαιον ἔχει ἀνάγκην ἰσχύος ἵνα καταστῇ σεβαστὸν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ· ἀλλὰ καὶ ἡ ἰσχύς ἔχει ἀνάγκην

τοῦ δικαίου, ἵνα καὶ αὐτὴ μένη ἐν τῇ παρὰ τῆς Θείας Προνοίας ὀριοθείῃ τάξει. Ἡ μὲν εἰρήνη εἶναι λοιπὸν, ὁ σκόπος, ὁ δὲ πόλεμος ἐνίστατο τὸ μέσον, μέσον βεβαίως φοβερόν, ἀλλ' ἀναγκαῖον φρεῖ! ἔνεκα τῶν σφοδρῶν παθῶν, αἵτινα συνταράσσουσι τὸν κόσμον.»

«Ἴδου διατὶ ὁ Θεὸς ἐπιδοκιμάζει, οἱ προφηταὶ καλοῦσιν ἅγιον, ἡ δὲ Ἐκκλησία ἔχει δι' αὐτὸν λόγους εὐλογίας, ἐνθαυρνύσεως καὶ σχεδὸν ἀγάπης. Ἴδου διατὶ σήμερον, ὅπως καὶ εἰς παρελθόντας χρόνους, ὁ πολεμιστὴς καὶ ὁ ἱερεὺς συνηντήθησαν αὐτῆς καὶ ἔτειναν πρὸς ἀλλήλους τὴν χεῖρα.»

ΜΑΡΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Εἰς τὸ κραυγὴν κομφὸν σολονάκι, ὁ νεαρὸς κόμης Γουίδος ὠμίλει γυρμένος πρὸς τὴν ξανθὴν καὶ ὠχρὰν μορφὴν κόρης, ἡ ὁποία τὸν ἤκουσεν ἀδιαφόρως, καθημένη μετ' ἁρπυγίαν ἐπὶ μιᾷ πολτρούνας ἐκ πρασίνου ἀταλάζου. Ὁμίλει ἱκετεύων, μετὰ τὰς χεῖρας ἐνωμένας, μετὰ τοὺς καταμαύρους ὀφθαλμοὺς ἐναγωνίους καὶ πυριφλεγεῖς...

Ἐπὶ τῆς λευκῆς θερμάστρας, εἰς ἀργυροῦν ἀνθοδοχεῖον, ἔμαραινέτο μία δέσμη λευκῶν ῥόδων τῶν ὁποίων τὸ λεπτὸν ἄρωμα, ἀναδιδόμενον ἀπὸ τὰ μαραινόμενα πέταλλα, ἐξηφανίζετο εἰς τὸν θερμὸν ἀέρα τοῦ σαλονίου. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Φουλβίας, τῆς ξανθῆς κόρης, παρετήρουν περιλύπως τὰ πτωχὰ ἄνθη, καὶ τὸ λευκώτατον μέτωπόν της ἐνεφελούτο ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἀναμνήσεων, ἐσκέπτετο τὸν πρῶτον καὶ ἀτυχὲς ἔρωτά της ταχέως, ὥς τὰ λευκὰ τριαντάφυλλα, μαρανθέντα ἐσκέπτετο τὴν παγερὰν καρδίαν του, φρικτωδῶς παγερὰν, μετὰ τὴν τρομερὰν ἀπάτην.

Καὶ τώρα, τί της ἐξήτει ὁ νεαρὸς κόμης Γουίδος; Διατὶ τὴν ἡνώχλει τόσον, μετὰ τὰς παθητικὰς ἐκείνας φράσεις; Ὡ, πρὸ πολλοῦ εἶχε παρῆλθαι δι' αὐτὴν ἡ εὐτυχὴς ἐκείνη ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν, πτωχὴ κόρη, μετὰ τὴν πλήρη ἐκείνην πίστιν τῶν δέκα ἐπτὰ ἐτῶν της, εἶχε πιστεῦσαι εἰς τὸν τόσον ταχέως ἐξαφανισθέντα ἔρωτά της. ὁ ὁποῖος, ἀφαιρῶν ἀπὸ αὐτὴν ὅλην τὴν γοητείαν τῆς νεότητός της τῆς εἶχε συντρίψει τὴν καρδίαν, ἀφίγων αὐτὴν ἀσθενῆ διὰ παντός.

Φουλβία, Φουλβία, ἄκουσέ με, λόβε οἶκτον, τῆς ἐπιθύρῃς ὁ Γουίδος, ἀσθμαίνων καὶ συγκεκινημένος, γονατιστὸς ἐμπροσθέν της. — «Ὡ, μὴν εἶσαι τόσον σκληρά; σὲ ἐξορκίζω! Εἰπέ μοι, οὐ μίαν ἡμέραν θὰ δυνήθῃς νὰ με ἀγαπήσῃς, ἄφες μου μίαν μόνον ἀκτῖνα ἐλπίδος, ἔσο γενναία, Φουλβία! Ἐάν ἐγὼ εἶδες πόσον ὑποφέρω...

Ἡ κόρη, ὀχρεοτάτη καὶ ψυχρὰ, ὥς μαρμάρινον ἄγαλμα,

ἔστρεψε τὸ κουρασμένον καὶ ἡμίσεστον βλέμμα της πρὸς τὸν νεανίαν — Δός μοι ἐν ἑκ τῶν ῥόδων ἐκείνων — τῷ εἶπε μετὰ ὠχελὴ χειρονομίαν. Ὁ Γουίδος, ἐμψυχωθεὶς ἀπὸ μίαν μωρὰν ἐλπίδα, ὥρμησε πρὸς τὴν δέσμη, καὶ ἐκλέξας τὸ ὠραιότερον, τὸ προσέφερεν εἰς τὴν Φουλβίαν. Ἀλλὰ μόλις τὸ μαρανθὲν ἄνθος ἤγγισε τὰ λευκὰ δάκτυλά της, μία βροχὴ ἐρυθρῶν πετάλλων διεχύθη ἐπὶ τῶν γονάτων της καὶ τῆς ἔμεινεν εἰς τὴν χεῖρα ὁ γυμνὸς μίσχος.

Ἦτο προμήνυμα διὰ τὴν κόρην: ὠχρὸν μειδίαμα ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ἀγνοῦ καὶ σπανίας καλλονῆς προσώπου της, καὶ στρέφουσα γλυκύτατον τὸ βλέμμα εἰς τὸν νέον, ὄρθιον πρὸ αὐτῆς καὶ λίαν συγκεκινημένον, μετὰ κλαυθμώδη φωνὴν — Βλέπεις, κόμη Γουίδε; — τῷ εἶπε — τὸ πτωχὸν τριαντάφυλλον, ἀποκοπὲν ἀπὸ τὸν κάλυκά του, τιναχθὲν ἀπὸ τὴν χεῖρά σου διεσκορπίσθη εἰς τὸν ἄνεμον. Ἐγὼ ἀκολουθῶ τὴν τύχην του! Ἡ πρώτη θύελλα τῆς ζωῆς σκληρῶς ἀπέκοψε τὰ ἄνθη τῆς εὐτυχίας; — τὰ ὁποῖα ἐφύοντο εἰς τὸν δρόμον μου. Ἀφές με, Γουίδε, ἄφες με! δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἀγαπῶ, τὸ πᾶν ἐτελείωσε δι' ἐμέ! Φύγε τὴν θλίψιν μου, φύλαξε διὰ μίαν ἄλλην ὅλην τὴν θερμὴν ποίησιν τοῦ περιπαθοῦς ἔρωτός μας! — Καὶ ἡ δυστυχὴς κόρη ἐσιώπησεν, ἀναπνέουσα κοπιωδῶς καὶ κλίνουσα ἐπὶ τοῦ στήθου τὴν εὐγενῆ κεφαλὴν...

Θλιβερὰ συστολὴ σπατμοῦ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ὠραιωτάτου προσώπου τοῦ νέου. Δύο φλογερὰ δάκρυα ἔρρευσαν παρὰ τὰς ὠχρὰς παρειάς του καὶ καταπνίγων ἐντὸς τοῦ ὅλον τὸν σπαραγμὸν, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐπροξένησε εἰς τὴν καρδίαν τὸ λείψανον τοῦ λαμπροῦ ἰδεώδους του: — Χαῖρε, Φουλβία, ἐψιδύρισε, — πτωχὴ Φουλβία, συγχώρησέ με! — Ἐθεσε τὰ τρέμοντα χεῖλη εἰς ἓν πρῶτον καὶ τελευτήον φίλημα ὑπερφουὺς ἔρωτος ἐπὶ τῆς παγωμένης χαιρὸς, τὴν ὁποίαν ἡ κόρη τοῦ ἀφῆκε καὶ ἐχάθη ὁπσθεν τῶν ἐκ βελούδου βαρέων παραπετασμάτων, ἐν ᾧ ἡ Φουλβία, καταπιεζομένη ἀπὸ τὴν νέαν συγκίνησιν, ἐγκαταλείπουσα τὸ κουρασμένον σῶμά της ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τῆς πολτρούνας, λευκὴ ὥς τὸ λευκὸν καὶ πλούσιον φόρεμα, τὸ ὁποῖον τῆς περιέβαλλε τὸ λεπτοφυὲς σῶμα, ἔκλαιεν ἀγωνιωδῶς καὶ τὰ δάκρυα ἐπιπτον ὥς σταγόνες φλεγούσης δροσῆς ἐπὶ τῶν κεντημένων ἀνθέων τῶν μεταξωτῶν προσκεφαλαίων, τὰ ὁποῖα τῆς ἐστήριζον τὴν ὠραίαν ξανθὴν κεφαλὴν.

(Ἐκ μεταφράσεως)

H. A. Z.

Ἐκ τοῦ Νέου Τεμπλοράφειο H. ΠΡΟΟΔΟΣ

(ἐκ τῆς Α' ἐλληνικοῦ σχολείου)

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

— Ἡ σημερινὴ ἑορτὴ

Ὁ Κύριος ἡμῶν κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς συνέστησεν ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ τὴν πάνσεπτον αὐτοῦ μητέρα πρὸς τὸν μαθητὴν Ἰωάννην, καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας παρέλαβεν ὁ μαθητὴς αὐτὴν εἰς τὰ ἴδια (Ἰωάν. ΙΘ'. 26—28). Ἐνδεκά ἔτη παρήλθον ἔκτοτε. Κατὰ δὲ τὸ ἐνδέκατον ἔτος ἀπὸ τῆς Σταυρώσεως, ἡ Θεοτόκος μετέστη πρὸς τὸν Υἱὸν αὐτῆς τὸν οὐράνιον ἄγουσα τότε τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας. Οἱ δὲ ἀπόστολοι συνελθόντες ἐκ τῶν μεμακρυσμένων χωρῶν, ὅθεν ἦσαν διεσπαρμένοι, εἰς Ἱερουσόλυμα, ἐκήδευσαν τὸ πανάχραντον τῆς Θεοτόκου σῶμα εἰς τὸν τόπον Γεθσημανῆ, καὶ εἶτα πάλιν ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια. (οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι.)

— Τὸ Ἡλιόκαυμα

Τὸ Ἡλιόκαυμα εἶναι εἶδος καθολικῆς φακιδώσεως τῆς ἐπιδερμίδος. Αἱ φακίδες, ἄλλως ἐφηλίδες καὶ κοινότερον *περκνάδες* λεγόμεναι, δὲν εἶναι ἄλλο ἢ συσώρευσις χρωστικῆς οὐσίας ὑπὸ τὸ δέγμα, τὸ ὁποῖον γεμίζει οὕτω ἀπὸ στίγματα μικρά, στρογγυλὰ ἢ ἀκανονίστων σχημάτων, ὑποκίτρινα, καστανὰ ἢ καὶ μαυρεῖδ' ἂν ἀκόμη. Αἱ φακίδες σπανίως ἐμφανίζονται πρὸ τοῦ τρίτου ἔτους, ἀλλὰ καὶ ὅσον προχωρεῖ ἡ ἡλικία ἐξασθενοῦσι καὶ ἐξαφανίζονται. Εἰς τὴν φακιδωσιν ὑπόκεινται κυρίως αἱ ἔχουσαι λευκὸν τὸ δέγμα, ἀλλὰ ἐνίοτε καὶ αἱ ὑπομελάχροινοι. Νοσηρὰ τις ἀνωμαλία τοῦ ὁργανισμοῦ προκαλεῖ συνήθως τὴν ἐμφάνισιν τῶν μικροσκοπικῶν στιγμάτων, ἰδίως δὲ ἡ διατάραξις τῶν πεπτικῶν ὀργάνων. Ἀλλὰ ἡ καθολικὴ φακιδωσις, τὸ μαύρισμα ἀπὸ τὸν ἥλιον, τελεῖται ταχύτερον καὶ εὐκολώτερον εἰς τὰ πρόσωπα τῶν τελείως ὑγιῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Μαυρίζει δὲ τὸ πρόσωπον ταχύτερον, ὅταν ἐκτίθεται εἰς τὸν ἥλιον τὴν πρωΐαν παρὰ τὸ ἀπόγευμα, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀσκήσεων παρὰ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναπαύσεως, ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε ὑπέρφωτος ἀπὸ ὑγρασίας καὶ ὑδροατμοῦ παρὰ ὅταν ἐπικρατῇ ξηρασία.

Αἱ ταξειδεύουσαι λοιπὸν τὸ θέρος, αἱ παραθερίζουσαι εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ εἰς τὴν ἀκροθαλασσίαν καὶ ἐκτιθέμεναι εἰς τὸν ἥλιον, ἂν θέλωσι ν' ἀποφύγωσι τὴν ἐπίδρυσιν ταύτην τοῦ ἡλίου, ἅς φροντίζωσι νὰ φορῶσι πυκνὰ βέλα εἰς τὸ πρόσωπον καὶ περὶ τὸν λαιμόν, χειρόκτια δὲ εἰς τὰς χεῖρας.

— **Παροράματα.** Ἐκ τοῦ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον βιογραφικοῦ περὶ τῶν Ρώμα σημειώματος καὶ ἐν τῷ 34ῳ στίχῳ παρελήφθησαν ἐκ τυπογρ. ἀβλεψίας αἱ λέξεις: Γεωργίου — Κανδιάνου (1797—1867) υἱοῦ τοῦ. Ὡστε διορθοῦται, ὡς ἐξῆς: «Ἐκ τοῦ Γεωργίου — Κανδιάνου (1797—1867) υἱοῦ τοῦ Διοσίου ἐγεννήθησαν οἱ Ροβέρτος, Πέτρος...

— Ἐπίσης διορθοῦνται οἱ αἰῶνες ἀριθμοὶ τῶν φύλλον τῶν «Μουσῶν» ἀπὸ τῆς 15ης Ἰουνίου καὶ ἐντεῦθεν, ἀντὶ 600, 601 602 καὶ 603 εἰς 510, 511, 512 καὶ 513.

— Ζητοῦνται ἐπὶ πληρωμῇ οἱ ἀριθμοὶ τῶν «Μουσῶν» 104 καὶ 105 τῶν ἔτους 1896.

ΘΟΥΡΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

(Ἐκ τῶν βραβευθέντων κατὰ τὸν τελευταῖον διαγωνισμὸν τῶν Πολεμικῶν Ἀσμάτων.)

Ἡ λόγχη μου ἔχει ἀνάψει
καὶ ἀτράρτει ἀπὸ ψυχῇ
Ἄκου! Ἡ φωνὴ τοῦ Γένους
σὺν πέλαγος ἤχει
Μὲν γένει ὁ Βασιλεὺς μου
στ' ἄλλοις ὁρθεῖς, λαμπρός...
Γιὰ μᾶς, γιὰ τὰ πικριδιὰ μας,
γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἐμπρός!

Χρὰ ὅστις πρὸ χυμῶν γερὰκι ὁρμητικὸν,
Καὶ νικητὴρα κρᾶξῃ σὲ πρὶ χρωμὶ ἐχθρικὸν
Στῆς φλόγας τὸ μεθ' ἑστῶν κνονοῶν τῇ βοῇ
Χίλιες ζωὲς θὰ ζήτῃ, ἀφίνοντας μιὰ ζωή.

Τῆς ναιότης τῶν Ἑλλήνων ἡ θύελλα σὺν κινῆ
Τὶ χυμὸν εἶν' τὰ ὕψη, τὶ κάμπου, τὶ θουὰ!
Σὲ τέτοια ὁρμὴ προσμένω τῇ νέᾳ μου τὴν καρδιά
Νὰ τήνε κάψῃς τοῦ ἔθνους ἀθάνατη φωτιά!

Ζιχ. Παπαντωνίου

ΦΙΛΙΑΣ ΛΟΓΙΑ

Ἐξὸν ἀγαπημένον μου φίλον Χ. Α. Ξ.

Μιὰ γυναῖκα, γιὰ δὲς ποῦ περνάει
μοναχῇ, δὲν πλησιάζει κανένα,
βλέμμα, ρίπτει σὲ τούτῃ τῇ φύσι
(τὴ φθαρτή!)

Τὴν πλησιάζουν πολλοὶ, πλὴν ἐκείνη
προσοχὴ δὲν τοὺς δίνει καμμία.

— «Ψεῦδρες εἰσθε» τοὺς λέγει μὲ φθόνο

— «μὴ πλησιᾶστε, ἐγὼμ' ἡ Φιλία

(ἡ πιστή...)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ Νάκης Καλεδὸς
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

νής, ὁμοίως ἀπὸ 6 Ἰανουαρ. 1648—
4 Φεβρ. 1677. — Ἄνδρας. = Ὅμοιος
ἀπὸ 17 Μαρτ. 1717—19 Ν)ρ. 1727.
Παναγιώτης. = Ὅμοιος ἀπὸ 22
Ἰανουαρ. 1793—8 Φεβρ. 1820—Ἄν-
δρας. = Ὅμοιος ἀπὸ 10 Φεβρ. 1,
816—27 Μαΐου 1825. — Γεώργιος.
= Ὅμοιος ἀπὸ 12 Μαρτ. 1831—15
Ἀπρ. 1842. — Ἄνδρας. = Ὅμοιος
ἀπὸ 10 Φεβρ. 1816—25 Ἰουν. 1843.
— Ἀντώνιος. = Ὅμοιος ἀπὸ 29 Σ)
δρ. 1848—27 Ὀκτ. 1884 || —Ρ.
= Τοπ. εἰς Λίμνην ἐνεμαστὴ εἰς τοὺς
κωνηγούς. || —Ρ. = Οἶκ. Ρόλου τῆς
Πελοπ. (1771).

—Ραφοπουλόβις. * (Raftopulo-
vich) = Οἶκ. (1791)
—Ραφοπούλου. = Οἶκος. ἐν Ζακ.
(1504) || —Ρ. Ἀλέξανδρος. = Σ)γρ.
Ζακ. ἀπὸ 16 Ἀπρ. 1504—14 Φεβρ.
1552. Θ. = Ὅμοιος ἀπὸ 1508—
1520. — Μάρκος. = Ὅμοιος ἀπὸ 3
Ἀπρ. 1612—23 Ἰουν. 1618 — Δό-
σιος ἀπὸ 1 Ὀκτ. 1623—23 Μαΐου
1667 — Νικόλαος. = Ὅμοιος ἀπὸ 6
Ἀπρ. 1635—22 Σ)δρ. 1663. — Διο-
νύσιος. = Ὅμοιος ἀπὸ 26 Σ)δρ. 1.
808. — 23 Ἀπρ. 1815 — Διονύσιος
= Ὅμοιος ἀπὸ 8)20 Ν)ρ. 1860—22

Μαρτ. 1866. — Στυριδων (ῆ) Χαρα-
λαμπάκης) Ξυλογλύφος κατεσκεύασε δι-
άφορα εἰκονοστάσια (τέμπλα) καὶ ἀπέθ.
26 Ἰαν. 1860. (Διακλαδώσεις τῆς
οἴκ. ἔφερον τὸ παρώνυμον Πετροκόπου
(1706) καὶ Ραπάνου. (1831)
— Ράφτω. = Ράπτω. — Ρ. φωτίτι.
= Κακολογώ.

—Ράχαις (ῆ) = Τοπ. εἰς περ. Χ.
Ἀγ. Κηρύκου. (1669) καὶ Κατωστα-
ρίου (1629).

—Ραχέλα. (ῆ) Ὀν. γυν. Ραχήλ.

—Ραχη. (ῆ) = Τὰ νῶτα, λόφος. ||

—Τοπ. εἰς περ. Χ. Πηγαδακίων, Κα-
τωσταρίου, Ἀδριακοῦ. || —Ρ. τοῦ Γρῶ-
πας. (Ὅρ. λ. Μεγάλη Ράχη.) Ρ. τοῦ
Κότσινα (ῆ τοῦ Δόξα). = Τοπ. εἰς περ.
Χ. Μαχαираδων. (1628) — Ρ. τοῦ
Κούση. = Τοπ. εἰς περ. γ. Μουζάκη
(1628) = Ρ. τοῦ Μάνεση. = Τοπ. εἰς
περ. Χ. Ἀγ. Δημητρίου. — Ρ. τοῦ Μάρ-
θας. Τοπ. εἰς περ. Ααγοπόδου. — Ρ.
τοῦ Μπάφη. = Τοπ. εἰς (:) (1522—Ρ.
τοῦ Μπαλδεόρα. = Τοπ. εἰς περ. Χ.
Μαχαираδων. (1724) — Ρ. τοῦ Πα-
τρινοῦ. = Τοπ. εἰς περ. Χ. Χαρτάτων.
—Ρ. τοῦ Σιδερη. = (Ὅρ. λ. Λαγκα-
δ(α.) — Ρ. τοῦ Τσένουρη. = Τοπ. εἰς

περ. Χ. Ὀρθονιδων. (1672)

—Ραχοκοκαλιά. (ῆ) Ἀκανθα, σπον-
δυλική στήλη.

—Ραχοκόκαλο (τὸ) = (Ὅρ. λ. Ρα-
χοκοκαλιά.)

—Ραχοῦλα (ῆ) = Δοξίσιος καὶ τοπ.
εἰς περ. Χ. Κατωσταρίων, Δούρας.

—Ράχωνας, (ὁ) = Τοπ. εἰς περ. Χ.
Κατωσταρίου.

—Ράψιμο. (τὸ) = Τὸ ράπτειν, τὰ
ραπτόμενα.

—Ραψομανίκη. = Οἶκ. (1516) ἐκ
τῶν εὐγενῶν τῶν ἐγγραφευσθῶν ἐν τῇ
Χρυσοειδίῳ (1574)

—Ρεῖλι. (ῆ) Ρηλί τὸ κατά τινας
ἐκ τοῦ Regalia = δῶρα) = Νόμισμα
ἰσπανικὸν εἰσαχθὲν εἰς Ζάκ. ἐκ τινος
ἀποικίας Καταλάνων, ἡ τιμὴ τοῦ ὅπου
ἐποιεῖτο μετὰ τῶν 100 καὶ 120
ἀσπρων. Τῷ 1862 ἐν ρ. εἶχεν ἀξίαν
83 1)2 φερδινώνων, ἤτοι 250 λεπτῶν
περίπου. (Ὅρ. καὶ Ζ. «Σημειώματα
περὶ Νομισμάτων» ἐν «Δαναΐδι» Ἀ-
θηνῶν 1912 ἀρ. 25—33.)

—Ρεάτου. * (Reato) = Οἶκ. ἐκ Πα-
δούης.

—Ρεβάνη * = (Ὅρ. λ. Ραβάνη).

—Ρεβαρδάρουμαι. (ἐκ τοῦ ἱ. ri-

guardare) = Σίδομαι, ὑπολήπτομαι..

—Ρεβελὶ καὶ

—Ρεβελιό. (τὸ) = Πορνοστάσιον

—Ρεβέρα. (ῆ ἱ. r. riviera) = Σειρὰ
οἰκίδων. — Ρ. = Οἶκ. ἐκ Μήλου. (1585)

—Ρεβερένσα. = Παρων. οἶκος. Ἀ-
βούρη.

—Ρεβερένσα. (ῆ ἱ. riverenza) =
Φιλοφρόνησις.

—Ρέβη * = Οἶκ. ἐκ Κερκύρας (1,
813)

—Ρεβίθι. (τὸ) = Ἐρέθινθος ὁ κριό-
μορφος.

—Ρεβυδιάνου. * = Οἶκ. (1691)

—Ρέβω. (Ὅρ. λ. Ρεῶ.)

—Ρεγαλάρω. (ἱ. regalare = Δω-
ροῦμαι.

—Ρεγάλο. (τὸ) = Δῶρον.

—Ρεγκασιῶν. * (Ἡ λ. ἀπαντᾷ παρὰ
«Χάση» τοῦ Γουζέλη ἐκ τοῦ ragazzo
= Παῖδων.

—Ρεγγέντες (ἱ. reggente) καὶ —
Ρεγγέντα (ῆ) = Ὅρ. λ. Ἐπαρχος.

—Ρεαγγίνα. (ῆ) = Εἶδος σταφυλῆς
καὶ Νόμισμα Τάλληρον. (Ὅρ. καὶ λ.
Ρεγγίνα).

—Ρεγκιμέντο. (τὸ ἱ. reggimento
Ἐγχώριος Διοικήσις ἐπὶ Βενετοκρατίας.
Σύνταγμα στρατοῦ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

οἰκογενειακῶν πληροφοριῶν

Ἡ Διεύθυνσις

Ἐκ τοῦ Σπυρίδωνος Ρώμα καὶ τῆς Ἀσπασίας Μουρούζη ἐγεννήθη, ὡς ἐρρήθη, ἐν Κερκύρᾳ τῇ 10 Ἰουλίου 1863 ὁ Ἀλέξανδρος, ὅστις σπουδάσας ἐν Ἀθήναις τὰ νομικὰ, μετέβη κατόπιν, μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ καθ. κ. Α. Κολυβά, εἰς Παρισίους, ὅπου ἐτελειοποιήθη εἰς τὰς πολιτικὰς ἐπιστήμας, μετὰ δὲ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς Ἑλλάδα, ἀποσυρθέντος τοῦ θεοῦ του Ροβέρτου τῆς πολιτικῆς, ἐξελέγη τὸ πρῶτον ἐκτελεστῆς Ζακύνθου τῇ 1895. Τῇ 1897 ἐξελέγη Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, τῇ 1900 ἀπεστάλη εἰς Παρισίους ὡς Πρόεδρος τοῦ ἑλλ. Τμήματος τῆς ἐκεί. Ἐκθέσεως, τῇ 1902 διωρίσθη ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, τῇ 1903 Πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἐπὶ Δεληγιάννη, ἐξηκολούθησε δὲ τοιοῦτος καὶ ἐπὶ Ράλλη καὶ τῇ 1909 ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἐπὶ Μαυρομιχάλη. Κατὰ τὴν, ἔτει 1897, ἐπανάστασιν τῆς Κρήτης, ἐκπληρῶν ἐθνικὴν ἀποστολήν, συνελήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ στόλου, καὶ ἀφθεὶς μετὰ 20 ἡμέρων κατετάχθη ὡς ἐθελοντὴς ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Ρ. Γαριβάλδην, καὶ ἐν Δομοκῇ, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἐπροβιβάσθη διὰ τὴν ἀνδρείαν του εἰς ταγματάρχην. Καὶ κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας ὁργανώσας σῶμα Γαριβαλδινῶν κατέλαβε τὰ νῶτα τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ Ἰωαννίνων, ἐκυρίευσεν μετὰ γιγαντομαχίαν τὸ Δρίσκον καὶ κατὰ τὸν ἄγωνα τῶν Ἡπειρωτῶν καταρτίσας σῶμα Γαριβαλδινῶν ἐτάχθη ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς Αὐτονομίου Κυβερνήσεως Ἡπείρου κατὰ δὲ τὴν γενικὴν αἰφνηδιαστικὴν ἐπίθεσιν ἔσωσε τὸ Ἀργυρόκαστρον καὶ ἐθριαμβεύσεν εἰς τὰς μάχας τῆς Μονῆς Τσίπρι. Καταβληθεὶς ἐκ τῶν κακουχιῶν τοῦ πολέμου καὶ τῶν ἐλwodῶν πυρετῶν, ἔλαβεν ὑποτροπιάσιν τῆς νευρικῆς νέσου, ὅφ' ἧς πρὸ τινων ἐτῶν εἶχε προσβληθῇ τῇ δὲ 10 Ἰουνίου ὥρα 4 μ. μ. ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ κ. Κ. Μαυρομιχάλη ἐκ παραλυσίας τῆς καρδίας.

Ὁ Ἀλ. Ρώμας συνήλθεν εἰς γάμον μετὰ τῆς Σοφίας Χρηστάκη Ζωγράφου, τῆς γνωστῆς ἐθνικῆς οἰκογενείας, ἐξ αὐτοῦ δ' ἐγεννήθησαν τέκνα, ἡ Ἀσπασία, σύζυγος τοῦ κ. Ἰωάν. Κ. Βοϊλτσου, ἡ Δομνίκα, ὁ Σπυρίδων, καὶ ὁ Διονύσιος ἐτιμᾶτο δὲ διὰ τῶν ἐξῆς παρασῆμων. 1) Μεγάλῃς ταυρίας τοῦ Ὀσμάνε. 2) Ἰσπανικοῦ Μεγαλοσταύρου. 3) Ταξιάρχου τῆς Δεγεῶνος τῆς Τιμῆς. 4) Ταξιάρχου τοῦ Σωτήρος. 5) Ἀφωμικτοῦ τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας καὶ 6) Μεταλλίου ἀνδρείας τῶν τελευταίων πολέμων.

Περὶ τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξ. Ρώμα καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ κλάδου τῶν Ρώμα ἐν γένει, θὰ πραγματευθῶμεν ἐν ἑαυτέρᾳ ἡμῶν μελέτῃ, τῇ βάσει ἀνεκδότων

† Π. ΧΙΩΤΟΥ ΕΠΙΦΑΝΕΙΣ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΙ

(συνέχεια)

Τυπάλδος Ἀγαθάγγελος Κοζάκης Ἀρχιερεὺς Σεβαστουπόλεως. Ἀπελθὼν εἰς Κ)πολιν τῇ 1805 συνετέλεσεν εἰς ἀνέγερσιν τῆς ἐκκλησίας ἐν Σταυροδρομίῳ. Τῇ 1809 προεχειρίσθη μητροπολίτης τῆς κατὰ Συρίαν Τριπόλεως καὶ διετέλει Συνεδικός. Ἐπιστρέψας εἰς Κεφαλλ. διωρίσθη τοπικορηγὴς τοῦ θρόνου αὐτῆς τῇ 1817, ἐγένετο φιλικὸς, ὅτε δὲ ἐξεργάγη ἡ ἐπανάστασις, ἐπορεύθη μὲ τὸν κλῆρον πρὸς τὸν ἄγγλον Τοποτηρητὴν καὶ παρέστησεν, διὸ ὁ λαὸς τῆς Κεφαλλ. ἐπιθυμεῖ νὰ ἐξέλθῃ καὶ λυτρώσῃ τοὺς αἰχμαλώτους, οὓς φέρουσι τὰ παραπλέοντα Τουργικὰ πλοῖα, ἀλλὰ παρεξηγηθεὶς συνελήφθη καὶ ἐστάλη εἰς Κέρκυραν, Ἡ Γερουσία ἐκήρυξεν αὐτὸν ἐκπτωτον τοῦ θρόνου, ἀλλ' αὐτὸς μετέβη εἰς Βενετίαν καὶ εἶτα εἰς Ρωσσίαν, ὅπου διωρίσθη ἀρχιποιμὴν τοῦ ρωστικοῦ στόλου Σεβαστουπόλεως καὶ διεκρίθη κατὰ τὴν πολιτορκίαν τῆς πόλεως ταύτης ἐπὶ Κριμαϊκοῦ πολέμου. Ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας μετέβη εἶτα εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἐνθα ἀπεβίωσεν 90 τοῦτης.

— **Τυπάλδος Ἀναστάσιος Εὐδίας νομικὸς,** ρήτωρ διασημὸς, εἰσαγγελεὺς, δικαστὴς, βουλευτὴς. Συνέταξε πάμπολλα νομοσχέδια. Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Σπυρίδων δικαστὴς διεκρίθη εἰς ποιήσεις ἐρωτικὰς καὶ μυθοστορήματα.

— **Τυπάλδος Ἀνδρέας** ζῶν τῇ 1752 συνέγραψε Guida alla vera chiesa καὶ χαρακτηρισθεὶς ὡς Παπολάτρης κατεδιώχθη ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων

— **Τυπάλδος Αἰμύλιος,** ἐγεν. ἐν Κερκύρᾳ τῇ 1796. Ἀκρόασάμενος τὰ νομικὰ ἐν Παταύῳ προσηγορεύθη νομοδιδάκτωρ τῇ 1820. Κατὰ διαγώνισμα ἔλαβε τὴν ἑδραν ἱστορίας, γεωγραφίας, δικαίου καὶ ναυτικῆς ἀστυνομίας. Συνέταξε τὸν κώδικα τοῦ Ἀυστριακοῦ ναυτικοῦ τῇ δὲ 1841 ἐγένετο διδάσκαλος τοῦ Ἀρχιδουκῆ Φριδερίκου. Ἐγένετο μέλος Ἀκαδημιῶν, ἐτακτοποίησε τὸ Ἀθήναιον, προέλαβε τὸ κληροδότημα Πεκερίλου. Νυμφευθεὶς τὴν Μαρίαν Χάρταν ἐτεκνοποίησε τὴν Ἐλεῖζαν, σύζυγον τοῦ ποιητοῦ Α. Βαλαωρίτου. Ἡ φιλοξενία του κατέστη παρομοιωδῆς. Ἀπέθανεν ἐν Βενετίᾳ τῇ 1876. Τὰ ποιήματα διαιροῦνται εἰς πρωτοτοπία, μεταφράσεις, ποιήσεις καὶ ἐπιγράμματα.

ΛΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ (ἀκολουθεῖ)

ΑΓΑΠΗ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ!

Χαρισμένο στὴ ξενιτεμένη Καστανή μου!

Ἔλα γλυκεῖά μου! ἡ ἀγκαλιὲς τῆς γῆς παντοῦ γελοῦνε
τοῦτο τ' ὥραϊο δειλινὸ τριγύρω ἀλαφρογέρονται
τὰ μαγευμένα ὄνειρα ποῦ στὴν καρδιά μας ζοῦνε
καὶ τῆς γλυκῆς ἐλπίδες μας ἡ ψυχὰ στὰ οὐράνια φέρουν!
Μιά σιγαλιὰ αἰθέρια κι' ἓνα βαθὺ μυστήριον
μὲ μελωδίες οὐράνιες ξαπλώνονται στὴ φύσιν
γλυκογελάει τ' οὐρανοῦ ὅλο τὸ θεῖο χέριον
κι' ὁ ἥλιος τώρα μαγικὸς γέρνει σιγὰ στὴ δύση!
Γοργοκυλοῦν τὰ κύματα τ' ἀφροστεφανομένα
στὴν ἀμμουδιὰ τῆ πάλλευκῃ κεῖ πέρα στ' ἀκρογιαλὴν
μ' αὐτὰ γλυκοφιλήματα σου στέρνω εἰς τὰ ξένα
καὶ μὲ κρυφὸ παράπονον σου λένε θάλλῃ πάλι!...
Πῶς μοῦ θυμίζουν στὴν καρδιά τὸ τρισευτυχισμένο
ὁποῦ σὲ πρωταγάπησα τὸ μάγο δειλινὸ
μοῦπες κρυφὰ τὸ «Σ' ἀγαπῶ!» μὲ μάτι δακρυσμένο
Ἀχ! ὄνειρα ὁποῦ ποτὲ! ποτὲ δὲν σὰς ξεχνῶ!!
Χύνουν γλυκεῖα μοσχοβολιά μ' ἓνα οὐράνιο μῦθον
οἱ κάμποι, καὶ τ' ὁλόδροσος γλυκοφυσάει τ' ἀγέρι,
κρυφαναδεύει ἡ λατρευτὴ εἰκόνα σου τριγύρω
καὶ φέρνει με σ' ἐσέναν! στῆς ξενιτειᾶς τὰ μέρη!!
Μὰ! κειὸς ὁ πόθος π' ἀγρυπνῶς στὰ στήθια μου φωλιάζει
ὁποῦ μὲ κάνει τῇ ματιᾷ νὰ ἔχω βουρκαμένη
εἶν' ὁ πικρὸς σου χωρισμὸς ποῦ τὴν καρδιά παραῖζει
Ἔλα! καὶ ἡ ἀγάπη μας ἀγέραςτῃ θὰ μένῃ!!...
Νὰ! τὸ φεγγάρι ἀπ' τῆς κορφῆς ποῦ σιγαλοπροβλίνει
μὲ πόνο μ' ἐνθυμίζει ἐσέ, οὐράνια μου παρθένα,
πανώριά μου Καστανὴ ὄνειρολανεμένη,
Θὰ ὀργιάξῃ ἡ μεριά, τὸ ρόδο, ἡ δάφνη, ὁ διδάσμος
ποῦ ἓνα καιρὸ θὰ πλέξουμε τὴν Εὐτυχιά στὰ ξένα
Πόσες θὰ σὲ ζηλεύουνε!... θὰ μᾶς φτύνῃ κι' ὁ κόσμος!!

Διονύσιος Α. Πιπράκης φ. φ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Πολλὰ γερμανικὰ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὸ κατωτέρω
ἀστείότατον συμβάν. Περιοδεύων ποτὲ χάριν ἐπιθεω-
ρήσεως ὁ κύριος δὲ Βουῦδδερ ὑπουργὸς τῶν σιδηροδρόμων
τῆς Πρωσσίας εὐρίσκετο μίαν ἡμέραν εἰς ἓν διαμέρισμα
τῆς πρώτης θέσεως. Εἶς ἄλλος ἐπιβάτης ἐξάγει ἓν σιγά-
ρον καὶ τὸ ἀνάπτει. Ὁ ὑπουργὸς ἀπευθύνει τότε εἰς αὐ-
τὸν τὴν παρατήρησιν, ὅτι ὁ κανονισμὸς ἀπαγορεύει νὰ
καπνίζῃ τις ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν,
ἀν ὑπάρχουν τοιοῦτοι. Ἀλλ' ὁ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται σι-
γαρὰ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ καπνίζῃ ἀταράχως· τὸ σιγάρον
του, τέλος δὲ ἀνοίξας τὸ παράθυρον εἶπαι τὸ καὶ ἐν σι-
γάρῳ. Δὲν παρέρχονται ὅμως δύο λεπτά καὶ ὁ καπνιστὴς
ἐξάγει δεύτερον καὶ τὸ ἀνάπτει πάλιν. Τὴν φορὰν ταύτην

ὁ ὑπουργὸς ἐρυθρίῃ ἐξ ὀργῆς. Ἐξάγει τὸ ἐπισκεπτήριόν
του καὶ τὸ παρουσιάζει εἰς τὸν ἐπιβάτην διατάσσων αὐ-
τὸν νὰ παύσῃ καπνίζων. Ἐκεῖνος ἀπαθέστατος λαμβάνει
τὸ ἐπισκεπτήριον· τὸ θέτει εἰς τὸ θυλάκιόν του χωρὶς μά-
λιστα νὰ εἴπῃ τὰ βλέμματά του εἰς τὸ ἐν αὐτῷ ὄνομα
καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ πληροῖ τὸ διαμέρισμα ἀπὸ νέφη κα-
πνοῦ. Πλήρης ὀργῆς ὁ κ. Βουῦδδερ κατέστειλεν ἐν τούτοις
τὴν ἀγανάκτησίν του, διότι ὁ σύντροφός του ἐφαίνετο ἔ-
χων σῶμα ρωμαλαῖον καὶ ἀθλητικόν. Ὅταν ὅμως ἐσταμά-
τησεν ἡ ἀμαξοστοιχία ὁ ὑπουργὸς προσεκάλεσε τὸν σταθ-
μάρχην. Ὁ ἄλλος ἐπιβάτης κατήρχετο ἀκριβῶς τὴν σιγ-
μὴν ἐκείνην ἀπὸ τῆς ἀμαξοστοιχίας.

— Ἐρωτήσατε τὸ ὄνομα καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ κυρίου
τούτου, ἀνέκραξεν ὁ ὑπουργὸς ὑποδεικνύων τὸν ἐν τῇ ἀμαξῇ
σύντροφόν του, ὅστις ἤδη ἀπεμακρύνετο μετὰ σπουδῆς.

Ὁ σταθμάρχης ὑπήκουσε, καίτοι δὲν ἐγνώριζε τὸν ὑ-
πουργόν. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐπανῆλθε καὶ μετὰ τόνου
κῆπως αὐστηροῦ εἶπεν εἰς τὸν κ. δὲ Βουῦδδερ.

— Κύριε, ἐρωτᾶτε ποῖος εἶναι ὁ ἐπιβάτης; ὁ ὁποῖος ἄ-
νεχώρησε! Λοιπόν, ἂν ἐπιμένετε καὶ τὸ μάθετε, εἶναι ἡ
Α. Ε. ὁ ὑπουργὸς τῶν σιδηροδρόμων!

Ὁ κ. δὲ Βουῦδδερ ἠγνόησεν ἀμέσως ὅτι ὁ περίεργος ἔ-
κεινος ἐπιβάτης ἐγέλασε τὸν ὑπάλληλον παρουσιάσας εἰς αὐ-
τὸν τὸ ἐπισκεπτήριον τὸ ὁποῖον ἔλαβε παρὰ τοῦ ὑπουρ-
γοῦ. Ἦναγκάσθη νὰ καταπίῃ καὶ τὴν τελευταίαν αὐτῇ
ἀστείότητα τοῦ ὀχληροῦ συντρόφου του σκεφθεὶς ὅτι ἦτο
προτιμότερον νὰ σιωπήσῃ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ & ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

— **Πρόγραμμα καὶ Κανονισμὸς** 11ου σχολι-
κοῦ ἔτους 1914—1915 τῆς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α Β Υ
τοῦ Πρίγκηπος· Ἀνδρέου Ἐμπορικῆς καὶ Λογιστικῆς Σχο-
λῆς· Παναγιωτοπούλου. Ἐξεδόθη εἰς ἴδιον τεῦχος· ἐξ 95
σελ. τὸ Πρόγραμμα τῆς· λίαν καρποφόρος λειτουργοῦσης·
μοναδικῆς ταύτης· Ἐμπορικῆς· ἐν Πειραιῇ Σχολῆς, διευθυ-
νομένη· παρὰ τοῦ πλουτήσαντος καὶ μορφώσαντος τὸν ἔμ-
πορικὸν κόσμον διὰ τῶν ἀξιολόγων ἔμπορικῶν συγγραμμά-
των του κ. Κ. Παναγιωτοπούλου καὶ εὐρίσκεται εἰς τὰ γρα-
φεῖά μας.

— **Ὁδηγὸς τῶν δι' ἀλληλογραφίας μαθημάτων** Κ.
Παναγιωτοπούλου Σελ. 16.

— **«Εὐρεπὸς»** Ἡ πρεσβυγενὴς αὐτῇ συνάδελφος, ἡ
μεγάλως τιμῶσα τὴν ἐπαρχιακὴν δημοσιογραφίαν διὰ τῆς
σοβαρᾶς, ἀγνῆς καὶ πατριωτικῆς ἐργασίας τῆς, εἰσηλθεν εἰς
τὸ 50ον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς τῆς. Θλίβομεν τὴν χεῖρα
τῆς· φίλης Διευθύνσεως καὶ στέλλομεν θερμὸν συναδελφι-
κὸν ἀσπασμὸν καὶ εὐχὰς ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς· ἐγκρίτου
καὶ ἐπωφελοῦς ταύτης ἐφημερίδος του

— **«Ἐπεὶ τῆς αἰκῆς ἡ ἀγῶν»** Ὑπὸ τοιοῦτον
τίτλον ἐδημοσιεύθη εἰς ἓν τῶν τελευταίων φύλλον τῆς
«Ἐλπίδος» ἐμβραδύστατον ἔργον ἐν ἐκ τῆς τελευταίας πε-
ριοδικοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

λυκρότου ἐν Παρισίοις δίκης Καγιά, γραφὴν παρὰ τοῦ νομομαθοῦς καὶ ἀρίστου Εἰσαγγελέως μας κ. Λαμασκηνοῦ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὁποῖου συνιστῶμεν εἰς τοὺς παρακολουθήσαντας τὰ τῆς ἀνωτέρω δίκης.

— **Ὁ Ἑθνικὸς Νεκρὸς** » Εἰς τὴν ἀθηναϊκὴν «Ἐφημερίδα» τοῦ Κορομηλά ἐδημοσιεύθη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξ. Σ. Κ. Ρώμα ἀξιόλογος νεκρολογία, δι' ἧς, μετὰ ψυχολογικῆς ἐρευνῆς, ἐξετάζεται ἡ ἀπογοῆς ἐθνικῆ καὶ πολιτικῆ δρᾶσις τοῦ ἐνδόξου νεκροῦ. Ἡ νεκρολογία αὕτη γραφεῖσα παρὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐκλεκτοῦ καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως συμπολίτου μας κ. Δημ. Μάρ- γαρη ἀπλήστως ἀνεγνώσθη.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

— **Ὁ νέος ναὸς τοῦ Πολιοῦχου μας.** Μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς ἤκουσεν ἡ κοινωνία μας, ὅτι ὅσον οὐ- πω ἐκκληροῦται εἰς τῶν διακαεστέρων αὐτῆς πόθων, ἡ ἀνέγερσις τοῦτ' ἔστι τοῦ ναοῦ τοῦ Πολιοῦχου Ἀγίου μας Διονυσίου. Ὁ ἔδω πρό τινος ἀφικόμενος μηχανικὸς κ. Σνά- ἰδεο, εἰς ὃν εἶχεν ἀνατεθῆ ὑπὸ τῆς οἰκειᾶς ἀξιοῦ. Ἐπι- τροπῆς ἡ μελέτῃ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ναοῦ, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν στερεότητα τοῦ ἐδάφους, τὸν τρόπον τῆς θεμελιώ- σεως, τὸ εἶδος τοῦ κυρίου, τὸν ρυθμὸν καὶ τὴν ἀντιστοιχί- ας τοῦ ναοῦ, ἐθυσινειδῶς ἐργασθεὶς καὶ συνεγνωθεὶς ἐν προκειμένῳ μετὰ ξένων μηχανικῶν, ὑπέβαλε τὰ πορί- σματα τῶν μελετῶν τὸν πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν. Κατὰ τὴν ἀποβληθεῖσαν μελέτην τοῦ κ. Σνάιδεο διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ δι- καιολογητικούς λόγους, ρυθμὸς μὲν τοῦ ἀνεγερθεομένου ναοῦ, προσιμαίται ὁ Βυζαντινὸς ρυθμὸς, τρόπος δὲ οἰκοδο- μῆς προκρίνεται ὁ τοῦ σιδηροπαιγῶς κονιάματος (μπετόν ἀρμε), ὡς ὁ καὶ ἐσχὴν στερεώτερος. Ἡ ἐργασία ὑπεβλή- θη εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργείου, προκηρυσσομένου ἅμα διεθνoῦς διαγωνισμοῦ πρὸ ἀνάληψιν τοῦ ἔργου, ἐν ᾧ ἐν τῷ μεταξὺ ἐντὸς ὀλίγου ἄρχεται ἡ προθεμελίωσις, ἡ ὁ- ποία θὰ ἀποτελεσθῇ ἐκ στεγανῆς λεκάνης, ἐφ' ἧς θὰ ἐνεργ- ηθῇ κατόπιν ἡ διὰ τοῦ σιδηροπαιγῶς κονιάματος κυρία θεμελίωσις τοῦ ναοῦ. Ἄμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἐργασίας ἔχο- μεν τὴν πλήρη πεποίθησιν, ὅτι πάντες οἱ ὅπου γῆς συμ- πολιταί μας, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν προσέφερον τὴν συν- δρομήν των, θὰ σπεύσουν νὰ ἐκδηλώσουν τὰ φιλάγια αἰ- σθηματὰ των. — **Ἐκλογικὰ.** Ὡς διαλάβομεν εἰς τὸ προ- ηγούμενον φύλλον μας, ἡμέρα ἀναπληρωτικῆς ἐκλογῆς διὰ τὸ κενὸν τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξ. Ρώμα βουλευτοῦ ὠρίσθη ἡ 31 Αὐγούστου. Ὡς ὑποψήφιος ἐκ μέρους τοῦ Ρωμιάνικου κόμματος ἐπιτίθεται ὁ σεβαστὸς συμπλίτης μας κ. Ροβέρ- τος Ρώμας πρῶτον Ὑπουργὸς, οἰδεὶς ἄλλου ἐκτιθεμένου. — **Ὁ πλοφορέα.** Εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 202 τῆς 21ης Ἰουλίου φύλλον τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθη ἀναγ- ημοσιευθὲν καὶ εἰς ἄλλας ἐφημερίδας, ὁ νέος περὶ ὀλοφο- ρίας νόμος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐφαρμογὴ ἤρριξεν ἀπὸ 1ης Αὐ- γούστου. Περὶ τοῦ ὑψίστης κοινωνικῆς σπουδαιότητος ζή-

τήματος τοῦτου, τὸ ὁποῖον παρορῶμενον θέτει ἐν ἀμφιβό- λῳ τὸν ἐκπολιτιστικὸν τοῦ ἀνθρώπου προορισμὸν καὶ τε- λείως μηδενίζει τὴν εὐγενῆ τῶν κοινωνιῶν ἀποστολὴν καὶ τὴν καθ' ὅλου εὐεργετικὴν αὐτῶν δρᾶσιν, ὁ παρ' ἡμῖν ἀξιοῦ. Εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Λαμασκηνὸς ἐξαπέλυσεν ἐμβροίθῃ καὶ ἀρχοῦντως διαφωτιστικὴν ἐγκύκλιον, δημοσιευθεῖσαν καὶ εἰς τὴν «Ἐλπίδα», δι' ἧς, ἀναλυομένων καὶ ἐξονυχίζο- μένων τῶν διαφορῶν τοῦ Νόμου ἄρθρων, ἐπιζητεῖται κυ- ρίως ἡ προάσπις τῶν πολιτῶν ἐκ τῶν αὐστηρῶν συνε- πειῶν διὰ τῆς καταργήσεως τοῦ καννιβαλλικοῦ ἐθίμου τῆς παρανόμου ὀλοφορίας, τοῦ μαρτυροῦντος βάρβαρον ἀνα- χρονισμὸν καὶ τῆς ὁποίας ἐγκυκλίου τὴν ἀνάγνωσιν θερ- μότατα συνιστῶμεν εἰς τοὺς φιλονόμους συμπολίτας μας.

— **Ἀρραβῶνες.** Δύο πλήρεις προσόντων καὶ ἀρετῶν ὑπάρξεις συνεδέθησαν διὰ τῶν τρυφερῶν τῆς μνηστείας δε- σμῶν, ἡ καλλίμορφος καὶ σεμνοτάτῃ δ)νίς Ἀλεξάνδρα Χ Νομικοῦ, προσφιλεῖς ἀνεψιὰ τῶν ἐντίμων συμπολιτῶν μας κ.κ. Ἀδελφῶν ἱερ. Μ. Νομικοῦ, καὶ ὁ ἀξιοτ κ. Βασίλειος Μπακονίκας. Ἐνθέρμως εὐχόμεθα εἰς τοὺς μνηστευθέντας ταχεῖαν τὴν στέφιν. — **Ἀτμοσφαιρικὰ.** Ὁ τόσον ὠραῖ- ος μέχρι τοῦ παρελθ. Σαββάτου καιρὸς παρεξέτρελλε εἰς ἀπροσδόκητον πραξικόπημα. Ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς αὐγῆς τῆς Κυριακῆς βροχὴ ραγδασιότητῃ μετ' ἀστραπῶν καὶ βρον- τῶν ἤρριξε πίπτουσα καὶ ἐπὶ τινος ὥρας μετριασθεῖσα ἐ- πανελήφθη περὶ τὴν 10ην πρωινήν εἰς ἀληθῆ κατακλυ- σμὸν, ἐμβaloῦσα τοὺς γεωργικούς πληθύνσους καὶ ἐν γέ- νει τοὺς σταφιδοκτῆμονας εἰς ἀπὸγνωσιν. Ἡ ἐκ τῆς βρο- χῆς ζημία τοῦ σταφιδοκάρπου εἶνε μεγίστη, καθὼς ἐπὶ- σης ὄχι ὀλίγον ἐξημιώθησαν καὶ αἱ Ἀλυκαί, ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ κερατοῦ καὶ ὁ χωρικὸς Σ. Μαμφρέδας εἰς Χουρχου- λίδι. Εὐτυχῶς ἀπὸ τῆς Τρίτης ὁ καιρὸς ἀποκατεστάθη. — **Δταγωνισμός.** Κατὰ τὸν τελευταῖον ἐν Ἀθήναις δια- γωνισμὸν γραμματέων φηλακῶν, ἐπέτυχον οἱ ἄριστοι συμ- πολιταίμας κ.κ. Καῖσαρ Μαρτζώκης, υἱὸς τοῦ ἀλησμονή- του φίλου ποιητοῦ Στεφάνου, καὶ Διον. Μαρόπουλος. — **Κόσιν. κένησις.** Διατρίβει ἐνταῦθα οἰκογ.κῶς ὁ διακε- κριμένος θεμιστοπόλος καὶ τόσον διακριθεὶς κατὰ τὴν δί- κην τῶν τραπεζικῶν Ἀθηναίων διὰ τὸ ἀλύγιστον τοῦ χαρα- κτήρος καὶ τὴν δικανικὴν ἐμβριθεῖαν ἀξιοῦ. Μουστακόπου- λος Πρόεδρος Πρωτοδικῶν. — Ἐπανῆλθεν ὁ σεβαστὸς καὶ νομομαθὴς Πρόεδρος τῶν παρ' ἡμῖν Πρωτοδικῶν κ. Γ. Γιαννόπουλος. — Ἐπίσης ἐπανῆλθεν ἐκ Φιλιατρῶν, ὅπου ἐν τῷ ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἶχε κομίσει δύο μεγάλας εἰκόνας, ὁ ἄριστος ἀγιογράφος μας κ. Παναγ. Κ. Πλαίσας Νίκας. — Ἀφίκοιτο ἐξ Ἀθηνῶν οἱ κ. κ. Ἀ- θαν. Κ. Ταννῆς, Δ. Κομιώτης ἐπὶ τῆς Μαρτινέγκος Γεωργ., Πελεκάσης Διον. καὶ Σ. Τίσοπουλος. — Ἐκ Θεσ- σαλονίκης ὁ κ. Διον. Σ. Ντελέτης καὶ ἐκ Πατρῶν ὁ κ. Ἀντ. Δάσης καὶ Νικ. Α. Καιροφύλας μετὰ τῆς Κυ- ρίας του.